

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Päiväseurat klo 13.00
Laura Malmivaara

Itäkeskuksen parkkipaikalle on parkkeerattu kaksi autoa. Nainen nostaa omasta autostaan kaksi pientä reppua, mies ottaa ne vastaan ja laittaa maasturinsa takapenkille. Sitten nainen nostaa kaksi lasta autosta toiseen. Tilanne on jännittynyt ja täynnä surua. Lapset yrittävät olla reippaita, mutta kyyneleet valuvat poskia pitkin. Nähdään viikon päästä, nainen sanoo ja haluaa lapsia vuorotellen. Moikka äiti, lapset vastaavat. Soitetaan vielä hyvät yöt.

Auto katoaa risteyksestä, mutta nainen näkee takaikkunasta pienet kädet vilkuttamassa. Nainen jää seisomaan hetkeksi kauppakeskuksen vilinään ja tuntee, kuinka maa vajoaisi jalkojen alta. Ääntä ei kuulu, mutta sisällään nainen huutaa.

Tuon kohtauksen nainen olen minä. Nuo lapset ovat jo nyt nuoriksi kasvaneet tyttöni. Kun kuulin tämän vuoden herättäjäjuhlien teeman, ajattelin heti heitä. Luoksesi ikävöin. Olen monien ikäisieni tavoin eronnut äiti. Joudun olemaan puolet vuodesta ilman lapsiani, ja se kalvaa sydäntä jatkuvasti, vaikka erosta ja tuosta parkkipaikasta on jo melkein kymmenen vuotta.

Ensimmäiset vuodet eron jälkeen menivät tuskan ja raastavan syyllisyyden keskellä. Miten meille kävi niin kuin niin monille muillekin nykyään? Emme selvinneet yhdessä perheenä. Miten tästä voi koskaan selvitä eteenpäin? Pyörin itsesyttöksissä ja velloin menneessä. Huoli ja ikävä olivat alituisesti mukana. Teki mieli soittaa ja kysyä lapsilta, missä te menette, mitä teette. Tiesin, että heillä oli kaikki hyvin isällään, mutta olin itse jäänyt syyllisyyden valtaan. Oli vaikea kestää se tosiasia, että lapsiemme olisi totuttava repaleiseen elämään. Oli nöyryyttävä sen edessä, ettei kaikkea voinut enää hallita.

Kahden kodin elämän hyväksyminen oli se vaikein tehtävä. Vasta sen jälkeen alkoi toipuminen. Aika teki tehtävänsä ja yksin oleminen alkoi helpottaa. Huomasin, ettei mitään peruuttamatonta tapahtunut, uskalsin vähitellen nauttia elämästä myös niinä viikkoina, kun olin ilman lapsia. Rakkaus oli olemassa, se pysyi, vaikka olosuhteet muuttuivat.

Ikävänkin kanssa oli opittava tulemaan toimeen, otettava se osaksi uutta elämäntilannetta. Oli annettava melankolisen tunteen vaipua syvemmälle minussa ja vain hyväksyä se. Epäonnistumisessa kieriskely ei johtaisi mihinkään hyvään, ja hyvään oli nimenomaan keskityttävä. Koska sitä oli paljon, onnea ja ystäviä, isovanhempia ja tavallista hyvää elämää. Lapsillani oli onneksi ympärillään ihmisiä, jotka rakastivat heitä muutoksen keskellä. Se auttoi.

Suomi on täynnä minun lasteni kaltaisia kahden kodin lapsia. Lapsia, jotka ovat pienestä asti totutelleet elämään oman kalvavan ikävänsä kanssa. He pakkaavat reppujaan joka viikko, miettivät päivien ja viikkojen kulkua etukäteen. Osalla onnekkailta on sisaruksia kulkemassa vierellä, toiset istuvat vaihtopäivänä auton takapenkillä yksin. Jatkuva perheen kaipuu vaikuttaa varmasti meidän koko yhteiskuntamme tulevaisuuteen. Meidän kaikkien on nähtävä heidät, heidän peitelty ikävänsä.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Annettava huolenpitoa ja läsnäoloa näille lapsille, joilla on valtava tarve kuulua omaan perheeseen, oli se millainen tahansa. Kuinka kahtiajaettu tai erilainen tahansa.

Lapsi olen minäkin. Edelleen. Tarvitsen turvaa ja hyväksyntää, tunteen siitä, että tarvittaessa minäkin saan yhteyden vanhempaan, joka on olemassa. Se riittää. Kun tuntuu etten itse selviä, soitan tai menen heidän luokseen ja saan apua. Heikkouden osoittaminen, omavoimaisuudesta irtipäästäminen on vaan usein hankalaa. Kun on opetellut nuoresta asti olemaan tunnollinen ja itsenäinen, avun pyytäminen on kuin merkki epäonnistumisesta. Niin se ei kuitenkaan ole. Olemme täällä toisiamme varten, emme selviytyäksemme yksin. Olemme turvassa toistemme kanssa, heikkoina ja epäonnistuneina. Ikävöimme yhdessä, saamme lohtua yhdessä.

Tänä keväänä isäni täytti 70 vuotta. Istuimme kaikki saman pöydän ääressä, minä, lasteni isä, uusi mieheni, kaikki lapsemme, serkkumme, veljeni perheineen, äitini. Kilistimme uudelle vuosikymmenelle, nauroimme ja nautimme yhdessäolosta. Olimme kaikki samalla puolella, toisiamme varten. Se tuntui hyvältä, toiveikkaalta. Perhe muotoutuu matkan varrella uudestaan, mutta ei koskaan hylkää. Olemme kaikki varjeltuja Jumalan lapsia. Saamme anteeksi ja kelpaamme.

Lapsuuteni iltarukouksen myötä toivotan teille kaikille sovinnollista, rakkauden täyteistä aikaa herättäjäjuhlilla.

Isä armias taivahasta, katso tätäkin pientä lasta. Amen.